

— } — LANDSFLYKT — } —

Ofrivillig viking

OLLE NÅBO

Drivillig viking

OLLE NÅBO

Ebes
FÖRLAG

Ofrivillig viking är första delen i den historiska serien

Landsflykt

www.ebesforlag.se

1:a upplagan, 1:a tryckningen

Ofrivillig viking

Författare © 2021 Olle Nåbo

Ansvarig utgivare: Ebes förlag

Omslag layout © Eva-Karin Berglund

Omslagsillustration © Linnéa Nåbo -Tunströmer

Tryckt av DH Printing House, Riga, Lettland

ISBN: 978-91-89263-17-8

Till läsaren

Karaktärer i berättelsen som uppträder med namn är historiska personer. En förteckning över dessa återfinns i slutet av boken med släktskap, samt födelse- och dödsdatum där dessa är kända.

I slutet av boken finns även en beskrivning av platser och geografiska begrepp som förekommer i berättelsen, samt en litteraturlista. Det rusiska riket och Novgorod kallas Gårdarrike respektive Holmgård när handlingen är förlagd till de nordiska länderna.

Återgivna verser är fritt översatta och bearbetade av författaren. Understrykningar markerar betonade stavelser.

1

Rouen, Normandie
Februari 1014

”Vet hertigen inte vilka vi är?” viskade Olav.

En husträl gick före och visade dem till platser långt ned utefter bordet.

”Det är säkert ett missförstånd”, sade Emund och satte sig.

Han såg sig runt om i hallen. Tre långa bord ledde mot ett kortare tvärställt där kungligheterna fanns. Det var gästabud och ju närmare hedersplatserna man satt, desto större var äran. I mitten tronade hertig Rickard och hertiginnan Judith i sina högsäten. Emunds syn var dålig, men han såg ändå glimmande guldtrådar insydda i deras dräkter och glit-ter av silver från hertiginnans smycken runt halsen och i håret. Bakom dem flammade ljuset från härden. Intill satt ett annat par behängda med guld och silver.

”Vilka är det som sitter bredvid hertigparet?” frågade Emund med en snabb gest med pekfingret.

Olav böjde sig framåt.

”Jag har aldrig sett dem förut.”

”De måste vara kungligheter så som de är utstyrda”, sade Emund.

Hertig Rickard reste sig och det blev tyst i hallen. Blicken löpte upp och ned utefter borden. Han lyfte vinglasen och välkomnade alla, och i synnerhet de gäster som kommit långväga. Efter att ha avverkat ett par bordslängder med artigheter föll ögonen på Emund och Olav.

”Ni, unga män, jag vet vilka ni är för ni har varit här och gjort mig tjänster tidigare. Men berätta gärna för de andra gästerna vad ni heter och vad som har fört er hit den här gången.” Han hade övergått från franska till att tala med dansk tunga.

Emund och Olav reste sig. Som den av något lägre börd svarade Emund först.

”Jag är Emund, son till kung Ring i Ringerike i Norge.”

Olav fortsatte: ”Jag är Olav, son till Harald Grenske och ättling till Harald Hårfager. Därmed är jag rättmätig arvtagare till kungadömet i Norge.”

Hertig Rickard höjde på ögonbrynen.

”Åh, så vi har en kungakrävare här. Det var inga små ord. Men berätta nu vad som har fört er hit till Rouen.”

”I flera år har vi har legat ute i viking”, sade Emund. ”Vi är fosterbröder och for i unga år ut i Torkel Höges följe.”

Han och Olav berättade om vartannat hur de först hade åkt till Danmark och sedan till Mälaren i svearnas rike. Därefter hade de fortsatt till Ösel och Finland innan de var tillbaka i Danmark. Därifrån reste de vidare till Friesland och England.

”Sedan kom vi till dig förra gången”, sade Olav.

Hertigen bröt in.

”Ja, då hjälpte ni mig att bli av med besvärliga upprorsmakare.”

”Just det”, sade Emund, ”och så fortsatte vi till Spanien. Vi var ända till Gibraltar och Herkules portar innan vi vände. Nu är skeppen fyllda med varor och silver som vi ska ta med till vårt hemland.” Han slog ut med armarna i den riktning han trodde var hemåt.

”Det var en lång och ärofylld resa må jag säga”, sade hertigen och lade armarna på ryggen.

Liksom Olav sträckte Emund på sig och log, men av tystnaden som uppstod förstod han att samtalet var över och att

det var dags att sätta sig. Han tänkte på skeppen som låg i hamnen. När han som ung pojke gav sig ut i viking hade han fått börja som skosven åt skepparen. Nu ägde han flera skepp fyllda med rikedomar och män som var svurna till honom. Grå brynsten i kölsvinen hade sålts och omvandlats till skinnande silver. Mer guld och silver hade de erhållit som tribut från städer de besökt. Men inte minst hade de med sig slavar från Spanien. Nästa dag skulle de säljas på marknaden i Rouen och de skulle få bra betalt. Ju längre från fångstplatsen de såldes, desto mer värdefulla var de. Sedan återstod bara några dagars seglats till Norge. Det folk och gods han hade med sig skulle mer än väl räcka till för att få ett erkännande som kung hemma i Ringerike.

Hertig Rickard satte en hand i bordet och vände sig mot gästen intill.

”Käre Ethelred, du har nu varit hos oss en tid, men berätta gärna för våra nya gäster varför du så ofrivilligt befinner dig hos oss, även om jag hoppas att du inte misstrivs med vårt värdskap.”

Emund stötte armbågen i sidan på Olav.

”Det är ju Englands kung.”

”Vad gör han här?” sade Olav.

Emund lutade sig framåt för att se bättre.

”Det måste vara slut med de engelska kungarna”, viskade Olav. ”Annars skulle han inte vara här. Danerna har kommit till England för att stanna.”

Ethelred stod upp. Han var lång och slank och bar en silverring i det gråsprängda håret.

”I England rådde tidigare fred”, sade han. ”Vi byggde kyrkor och kloster och städerna blomstrade. Men sedan kom den danske kungen, Sven Tveskägg, över havet med en väldig flotta av skepp. Vi förstår inte varför nordborna ännu en gång ska invadera vårt land.” Han sträckte ut en hand mot Emund och Olav. ”Men det kanske ni kan förklara?”

Utan att vänta på svar fortsatte han.

”Hellre än att simpelt låta mig infångas av Sven Tveskägg lämnade jag landet. Några kanske tycker att det var feget, men jag tänker på Englands bästa. Snart kommer den dag då jag kör danerna tillbaka ut i havet.” Han sträckte en knuten hand över huvudet. ”Då ska jag återupprätta det riktiga England!”

Emund undrade om han skulle gå i svaromål. Han hade förstått nästan allt av det som Ethelred hade sagt. Engelska låg nära dansk tunga och han hade lärt sig att behärska språket hjälpligt under den korta tid han hade varit i England. Han sneglade på Olav.

Olav skakade på huvudet.

Emund förstod att det kunde bli en diskussion de inte skulle gå vinnande ur. Då var det bättre att ägna sig åt hjortsteken och ostronen.

Dörrvakten dunkade staven tre gånger i golvet.

Emund lade snabbt ifrån sig kniven och såg mot porten.

”Min herre”, sade dörrvakten när sorlet dött ut, ”en man påstår att han för med sig ett viktigt bud från England.”

”Visa honom in”, sade hertig Rickard.

Budbäraren ställde sig vid sidan av borden. Kläderna var våta och leriga. Med en svepande rörelse tog han av sig mössan så att vattnet skvätte och bugade djupt mot hertigen. Ett blont lockigt hårsvall nådde nästan ned till golvet. Han reste sig igen och blottade vita tänder mot ett smutsigt ansikte.

”Min herre”, sade han, ”mitt namn är Aethelweard. Jag har nyheter att framföra.”

Han vred sig mot Ethelred.

”Min herre”, sade han och bugade på nytt. ”Jag har rest hit på uppdrag av Witan. Från stormännen i England har jag ett viktigt budskap att överlämna.” Han förblev stående med ett brett leende.

Hertig Rickard slog ut med handen.

”Då vill vi höra nyheterna först.”

”Den danske inkräftaren Sven Tveskäg är död”, sade Aethelweard utan omsvep. Han gjorde en lång paus medan sorlet först steg och sedan saktade klingade av.

Hertigen tecknade åt honom att fortsätta.

”Sven Tveskäg har efterträtts av sin son Knut.”

”Det var stora nyheter”, sade Rickard. ”Men är danernas nye kung då också Englands kung?”

”Nej”, sade Aethelweard. ”Det är sant att Witan valde Sven Tveskäg till engelsk kung. Men de har inte utsett någon efterträdare. Knut är måhända danernas ledare, men kung är han inte än. Det för mig för övrigt in på mitt budskap.”

”Låt höra”, sade Rickard.

Aethelweard vände sig mot Ethelred.

”Min herre”, sade han, ”stormännen i England vill att du återvänder för att leda befrielsen av landet. De anser att tillfället är det rätta nu när danerna ska byta ledare och är försvagade. Om du därefter lovar att leda landet bättre och mer rättvist än tidigare, så att riket står starkt, vill Witan välja in dig som kung en andra gång.”

”Det var ännu större nyheter”, sade hertig Rickard och vände sig leende till Ethelred. ”Nå, vad har den blivande engelske kungen att säga om detta?”

Ethelred såg först på sina knutna händer, men reste sig sedan upp.

”Mer än gärna återvänder jag till England. Men jag kan inte uträtta stordåd på egen hand. Jag kan inte komma tillbaka tomhänt. För att kunna återta England måste jag först erövra London. För det behöver jag en armé. Har stormännen möjligen skickat med den här och de skepp som kommer att behövas för att jaga danerna på flykten?” Han spände blicken i budbäraren.

Aethelweard fingrade på den våta mössan.

”Stormännen bevakas hårt av danerna”, sade han ”och många av deras krigare är avväpnade. Hjälpen till England

måste komma utifrån. Kanske härifrån Normandie.” Han tittade på hertig Rickard.

Hertigen slog ut med armarna.

”Vi skulle gärna hjälpa engelsmännen. Men vårt lilla land är hårt ansatt av ondsinta grannar. Vi är fullt upptagna med att försvara oss mot friser och fransmän. De krigare ni behöver måste vara andra än normander.” Han såg mot Emund och Olav. ”Och lösningen på problemet kanske redan sitter här vid bordet.”

Emund vände sig om. Det fanns ingen bakom honom. Han såg åt sidorna. Hertigens sal var fylld av gäster. Längs borden satt präster och stormän. Bakom kungligheterna stod några män ur hertigens hird. Deras spjutskaft vilade mot golvet och spjutspetsarna täcktes av läderhölster. Den engelske budbäraren stod vid sidan av hedersbordet med mössan i hand. Vid porten, inramad av snidade djurhuvuden, lutade sig dörrvakten mot sin stav. Det var ingen av dessa som hertigen och de övriga tittade på, alla tittade på honom och Olav. Han vred huvudet mot Olav. Olav mötte blicken.

”Säg det du”, viskade han.

Emund reste sig långsamt upp.

”Englands fiender är också våra fiender”, sade han. ”Men vi har varit ute i viking länge. Vi är trötta och på hemväg och duger inte alls för strid. Ni kan säkert hitta mer motiverade krigare på annat håll för ert ärende.”

”Bättre krigare än era går nog inte att finna”, svarade hertigen. ”Ni har själva nysst berättat om hur förträffliga de är. Heder ska ni få om ni hjälper en frände.”

Ethelred reste sig hastigt.

”Jag vet inte om dessa unga män kan kallas fränder”, ropade han och hötte med näven. ”De som har rövat mitt land, dödat mina präster och bränt mina kyrkor är inte mina vänner.” Han pekade mot Emund och Olav. ”Ni har själva berättat om att ni har varit i England. Försök inte förneka

att ni var med i Canterbury. Inget annat än skam vilar över de som var där.”

Emund kliade på ärret under ögat. Han skämdes över det som hade hänt i Canterbury. Som alla andra hade han druckit öl och skrattat. Staden hade varit i deras våld efter en lång belägring. Ingen annan hade klarat av att storma murarna. De hade tagit för sig av rikedomarna. Men den dumme prästen hade vägrat låta sig bli utköpt av en lösensumma. Han fick skylla sig själv. Så hade de tyckt då. De hade stått i en ring runt honom med ölhorn i ena handen och tillhyggen i den andra. Emund hade varit en av dem och han fick in en träff med en sten som fick ärkebiskopen att gå ned på knä. Till slut klev en full dan fram och klöv huvudet med en yxa. Berusade män hade skrikit och jublat. I tumultet hade han fallit mot ett bord och slagit upp ett stort jack under ögat. Såret var inte från en strid som äran krävde, utan från ett nidingsdåd han aldrig kunde berätta om. Ärret kliade och skulle finnas kvar så länge han levde. Skammen skulle aldrig lämna honom. Klådan tilltog och det brände i kinderna.

Ethelred sänkte händerna och fortsatte i lugnare ton:

”Skam vilar över er, men som en sann kristen kan jag också förlåta. Om ni gör mig tjänsten att köra danerna ut ur England, så ska jag förlåta att ni tidigare har förgripit er på mitt land. Då ska ära råda över ert minne.”

Emund insåg att det inte fanns några alternativ. Hemlängtan gnagde i honom, men det fanns en kraft som var starkare. Aldrig mer skulle han utsätta sig för skam. Han såg in i Olavs blå ögon innan han vände sig mot Rickard och sträckte på ryggen.

”Vi har stor lust att återse våra hemländer. Våra släkter och våra vänner väntar på oss där hemma. Större är ändå plikten att bistå vår frände Ethelred i hans kamp att återta England. En liten omväg på vägen hem kostar vi gärna på oss. Vi vill därför svära honom vår trohet.”

Gästerna i salen ropade bifall och dunkade i borden.

Emund och Olav gick fram till Ethelred. De knäböjde mot plankgolvet och svor eden med höga röster så att alla närvarande blev vittnen.

Ethelred tog först Emunds, sedan Olavs händer i sina och bugade mot dem medan de övriga gästerna taktfast bultade i borden med knutna nävar.

När Emund och Olav kom tillbaka till sina platser satt Aethelweard på andra sidan bordet. Han åt glupskt av de framställda stekarna, men tittade upp när de satte sig.

”Välkomna till England”, skrockade han och höjde vinglasen.

Emund fnös till.

”Äntligen ska jag få återse landet. Som jag har längtat.”

Aethelweard skrattade och slog handflatorna i bordet.

Under resten av kvällen berättade Aethelweard mer om hur det stod till i England. Danerna behärskade nästan hela landet och Sven Tveskägg hade stått på höjden av sin makt när han plötsligt dog.

”Knall och fall”, sade han. ”Ingen fick ens chansen att dräpa honom.”

Emund och Olav fick också tillfälle att berätta detaljer om sina resor medan Aethelweard lyssnade uppmärksam. Ofta sköt han in frågor och kvicka kommentarer.

”Det här är första gången jag är utanför England”, sade han, ”men ni verkar ha varit överallt.” Han lutade sig framåt och såg på Emund med klarblå ögon. ”Så säg mig, var finns de bästa kvinnorna?”

”Vet inte”, svarade Emund.

”Va!” utropade Aethelweard. ”Hur kan du inte veta?”

Emund vek undan blicken.

”De är väl lika bra överallt”, svarade han.

”De bästa finns nog här i Rouen”, sköt Olav in.

”Då vet vi vad vi ska göra när gästbudet är slut”, sade

Aethelweard och log. ”Ni följer väl med?”

”Inte jag”, sade Emund. ”Jag behöver se efter att allt står rätt till med skeppen.”

”Så här är det hela tiden”, sade Olav och slog ut med handen mot Emund. ”Varje gång det är tal om kvinnor så hittar han en anledning att hålla sig undan. Men jag hakar gärna på.”

”Vi måste fokusera på uppdraget vi har fått”, sade Emund. ”Hur ska vi kunna ta tillbaka England?”

”Enkelt”, sade Aethelweard. ”Det är precis som Ethelred säger. Erövra London och resten av England är ditt.”

De värderade andra alternativ, men var till slut överens om att London var nyckeln.

”Vad ska du göra nu?” frågade Emund när kvällen närmade sig sitt slut.

”Jag vet inte”, svarade Aethelweard och drog händerna genom håret. ”Ethelred kommer förmodligen att skicka något av sina egna skepp till England med svar. Jag åker väl med där, eller hittar ett annat skepp tillbaka.”

”Du kan resa med mig”, sade Emund.

Aethelweard lutade sig bakåt och såg länge på Emund.

”Det gör jag gärna”, sade han, ”för jag vill inget hellre än att befria England.”

Dörrvakten dunkade med staven för att förkunna att gästbudet var slut.

”Men vi har ett problem”, sade Aethelweard. Han fick höja rösten för att överrösta bullret.

”Vadå?” sade Emund.

Aethelweard såg Emund i ögonen medan han reste sig upp.

”London är ointagligt.”

Vill du läsa hela boken?

Ofrivillig viking finns att köpa där böcker vanligtvis finns, t ex Bokus, Adlibris m.fl. Den kan även lånas på bibliotek och köpas i den fysiska bokhandeln. Om ditt bibliotek eller din bokhandel inte har den i hemma kan du be dem ta hem den.

Den går även att beställa direkt från förlagets webbshop:

<https://www.ebesforlag.se/store/p/historiska-romaner-169340/ofrivillig-viking,-av-olle-na-bo-1009938>

När den engelske kungen mördas efterlämnar han två små söner. Erövraren Knut den store inser att de utgör ett hot mot hans egen och Englands framtid. ”De måste försvinna för alltid”, säger han och ger uppdraget till legoknekten Emund. Det är inte bara Emunds liv som blir radikalt förändrat. Vi får även följa bondpojken Torsten och kungadottern Ingegerd när de dras in i maktkamper och äventyr i 1000-talets Europa.

Ofrivillig viking är första delen i den historiska romansviten LANDSFLYKT som inte endast beskriver Englands historia, utan även följer maktkamper i de nordiska länderna, Ryssland, Polen, Ungern, Tyskland, det Bysantinska riket, Frankrike och Skottland.

Berättelserna rymmer även religiösa konflikter som övergången från hedendom till kristendom, investiturstriden och inledningen till korsstågen. Scener följer verkliga händelser, eller sådana som enligt den kända historien kan ha hänt. Karaktärer med namn baseras utan undantag på verkliga historiska personer.

Olle Nåbo bor i en lantlig miljö i Ryckelsby, mellan Mjölby och Boxholm i Östergötland. Han är civilingenjör i teknisk fysik, filosofie licentiat i meteorologi och har genom karriären arbetat med forskning, utveckling och företagsledning, framför allt inom naturvetenskap och teknik. Parallellt har alltid funnits ett intresse för historia, att strukturera och sammanställa information och att berätta.

